

Paní Ludmila Hájková

Přepis nahrávky

Paní Ludmila se narodila v předválečné době v období první republiky, 13. dubna 1929.

Jako malá dívka navštěvovala dívčí školu. Jednoho dne se objevili na ulicích pod okny její školy nacističtí vojáci.

„Paní učitelka se na to dívala, a paní učitelce začaly téct slzy, plakala. Když jsme se na ni dívali, tak jsme začali taky. Protože jsme tušili, jako jsme začali tušit, že se na nás valí něco hrozného.

Na podzim roku 1939 bylo velké zatýkání na pražských železničních stanicích, kde zatkli desítky železničářů.

„Za rok na to, nastal ještě smutnější podzim 1940. To už zatkli stovky železničářů, a mezi nimi zatkli mého tatínka.“

Její tatínek pracoval na železnici. A jednou, když se paní Hájková za ním vydala do práce, aby mu dala oběd:

„...tak jsme se dozvěděli, jeho kolegové mi řekli: “Děvenko, tatínek tu není, přišlo si pro něj gestapo.” Poté začalo tatínkovi hotové peklo. Snažili se od něj dozvědět co nejvíce informací a jmen.

„Chtěla, aby... chtěla mu tam,...no a tatínka prostě přivedli. No já jsem vyskočila, skočila jsem na tatínka kolem krku.“

Po dlouhé době a žádostí maminky paní Ludmily, jim konečně dovolili, otce navštívit s očekáváním, že když uvidí svoji rodinu, prozradí vše, co ví.

„Posadili jsme se, povídali jsme si. Maminka hned: “Tak jak se máš?”, “O tom nemluvte!”.

Tak si celá rodina začala povídat o běžném životě a malá Ludmila se chlubila svými úspěchy ve škole.

„...si mě přitáhnul a začal prostě... jako... mě chválit...že jo...všecko, a tou hlavou mojí, si zakryl ústa. A prošeptnul, tak tiše, že tohle to nemohli slyšet, poněvadž, jenom maminka mu uměla odezírat... jo... takže...a on řekl: “Nikoho jsem jim neřekl, a nikoho jim neřeknu!”.

Přes to ale otec nic neprozradil, a začali ještě s větším mučením.

„...ho ukřižovali na stěnu, doslova, na stěnu té kanceláře výslechové, takhle tam byl.“

Odsouzení k smrti čekali 100 dní. Doufali, že něco prozradí, ale

„...42. 20. července ho odsoudili k smrti, jako nepřítele Velkoněmecké říše. Tak byl popraven 5. listopadu v Berlíně v Plötzensee. Tak teprve jsme se dozvěděli, co se s tatínkem stalo. Představte si, že oni tedy poslali úmrtní oznámení, jenom takový, z toho Plötzensee. Poslali účet za kata, za jeho práci.“

Dva roky na to skončila válka. Ludmila se seznámila se svým budoucím manželem a roku 1952 se jim narodil první syn.